

İNSAN UÇABİLİR Mİ?

ERDEM ERYILDIRIM

ODTÜ Elektrik-Elektronik Mühendisliği Öğrencisi

Hayır, insan uçamaz. Çünkü bu doğa kanunlarına aykırıdır. Aerodinamik kanunlarına göre insan vücudu uçmaya uygun değildir. İnsanda ne kuşlar gibi içleri hava dolu kemikler, vücudu yerçekimine karşı kaldıracabilecek kuvvette kanatlar ne de uçaklar gibi uçmayı sağlayan, hava türbünlerini yaratmak için gerekli hız bulunur. Zaten kollarının yapısı da uçağın kanatlarının aerodinamik dizaynı gibi uçmaya uygun değildir. İşte tüm bu nedenlerden dolayı insanın uçabilmesi mevcut doğa yasaları içinde olanaksızdır.

Biz öğrenciler insanın uçamayacağını tüm insanlar gibi iyi biliriz ve daha iyisi bunu okulda öğretilen bilgilerle -nedenlerini de yukarıdaki gibi açıklayarak- esaslı bir biçimde anlatabiliriz.

İnsan başka neler yapamaz? Mesela denizde nefessiz uzun süre kalamaz. Derinlere inip oralarda yaşayamaz. Sesini çok uzaklardaki insanlara duyuramaz. Gözleriyle onları göremez. Tüm bunlar doğa kanunlarına aykırıdır. Hepsinin neden olamayacağı matematiksel denklemlerle ayrıntılı biçimde açıklanabilir. Bunları denemeye kalkmak saçmalık, deneyenler delidir.

Peki uçaklar, denizaltılar, telefonlar, türbünler, uydular, bilgisayarlar nasıl yapıldı? Bunların ortaya çıkarılmasındaki neden neydi?

Yukarıdaki gibi düşünen kafa, bir uçağın yapabilirliğini yine aerodinamik kanunlarıyla açıklayacaktır. Ama insanların hayallerinde gökyüzünde özgürce dolaşma, dünyayı daha iyi görebilme isteği olmasaydı bu kanunları bulabilirler miydi? İlk

uçmaya çalışanların kimler olduğunu düşünelim. Herhalde insanın aletle tanışmasından fazla süre geçmeden insan uçmaya çalışmıştı. Bizim bildiğimiz örnek Hazerfen Ahmet Çelebi'dir. O kuşları taklit ederek kollarına bir çift kanat takmış ve uçmaya çalışmıştı. Bunu biraz olsun becermişti de. Sonu ise doğa değil ama düzen tarafından belirlendi. Öldürülmeseydi belki uçuş tutkusu onun ölümüne neden olacaktı. Uçak ilk kanattan bu yana gelişti ve sonra uzaya çıkıldı. Şimdi dünyadan ne kadar uzaklara gidilebileceği konusunda çalışılıyor.

Tabii ki kapitalizmde farklı dinamikler de etkili oluyor. Egemenlik, kâr hırsı daha ağır basıyor. Ancak insanlığın temel güdüsü hızla etkili oluyor.

Çelişkiler gelişmenin nedenidir. Ama buhar makinesinin yaratılması için “nesnel şartların olgunlaşması” yetmez. Belli bir insan buhar makinesi gibi bir gücün hayalini tutku haline getirmeseydi onu tasarlayabilecek yaratıcı coşkuyu kendinde bulamayacaktı. Kim bilir o bunu başarmadan önce kaç kişi birçok başarısız tasarımlar yaptı, kaç hayal gerçekleşmedi. Bu başarısızlıkların buhar makinesinin yaratılmasında payı yok muydu? “Bilimin yolu hiçbir zaman düz bir çizgi değildir. Gerçekten bilim adamı olanlar çoğu zaman başarısız olacakları tasarımlar peşinde koşmayı göze alabilen insanlardır: devrimci insanlardır”.

Gerçekçi Ol, İmkânsız İste!

Aslında gerçeğe yaklaşmak isteyenler varolan şartları aşmayı hedeflemeden bunu başaramazlar, ‘Gerçekçi olmak’ denilen şey imkânsız olan hedeflenmezse gerçeğin esiri olmak anlamına gelir. Böylece içinde bulunduğumuz koşullar içinde kaybolduğumuz sınırsız duvarlar haline gelir. Gerçeği tanımlarız. Gerçekçi olmak, bilgisini edinmediğimiz şeylere bütünlüklü biçimde bakabilmek, sınırlarının farkında olmak anlamına gelir. Aynı dünyaya uzaydan bakıldığında onu daha iyi tanıyabilmek gibi. İmkânsız hedeflemeden gerçekçi olunmaz

Öteki Uç: Kendine Güvensizlik

Biz öğrenciler insanın neden uçamayacağını daha iyi biliriz demiştik. Çünkü okulda bize öğretilenler bunu desteklemekten başka bir işe yaramaz. Bizim için başarının kıstası nottur. Curv’ü geçmişsek kendimizi başarılı sayarız.

Öğretilen bilginin mutlak olmadığını, sınırlı olduğunu düşünüp bunları araştırmaya kalkmak ise başarısız bir şeydir. Çünkü hoca zaten bizden fazla bilir. Ayrıca buna zamanımız da yoktur; diğer derslere çalışıp geçmek zorundayız! Eğer araştırmak

istiyorsak önce okulu bitirip bir ünvan sahibi olmak ve masa da gerekli tabii. Son iş, devletin açtığı kanallarda araştırma yapabiliriz. Bunu yapmak ise çağımızda başarılı, saygı değer olmaya yeter.

Bu şekildeki bir eğitim sisteminde öğrencilerin en büyük özelliği kendine güvensizliğidir. Çünkü bunun tek kistası not sistemidir. Diğer insanları rakip olarak görerek geliştirdiğimiz bireyciliğimizi bu özgüven eksikliğini örten bir savunma mekanizmasıdır. Özgüvenimizin olmayışı çevremize olan güvensizliğin de yaratıcısıdır. Oysa çoğumuz başkasına güvenmemeyi varolan ortamlarda arar. Artık değil içinde bulunduğumuz yaşamın sınırlarını bilmek, kendi çevremizdeki tel örgüleri daha yükseltmek asıl gayretimiz olur. Hiçbir zaman yok edemeyeceğimiz özgürlük düşüncesi artık “bireysel özgürlük” gibi bir yanılsama olarak ortaya çıkar. Bunu geliştirmek için tüketimle beraber kariyerizm, bencillik benliğimize yerleşir. Bunlar ‘nesnel koşullar’ olarak karşı koyamayacağımız şeylerdir. Ne de olsa ‘gerçekçi olmak’ gerekir!

Oysa imkânsız hedeflemek tüm bunların sınırlarını bize gösterir. Öğretmenlerin öğrenci gözünde karşı gelmez otorite olarak görülmesinin nedeni bizim özgüvensizliğimiz olduğu kadar, hocaların da özgüvensizliğidir. Ders içerikleri hakkında soru sormaktan öte tartışma yapmak onların mutlak olduğunu düşündükleri bilgilerin sorgulanmasına yol açacaktır. Bu yüzden bunu belli bir aşamada tepkiyle karşılarlar. Bu iletişimsizlik eğitim sisteminin dayanaklarından biridir. Böyle tartışmalar yapmak kendimize güvenimizi arttırır, çevremizdeki öğrencilere ve hocalara da bir alternatifin var olduğunu gösterir, önümüze çıkarılan not engeli ve otorite karşısında tartışmayı genişletip eğitim sisteminin sorgulanmasını sağlamak duvarda bir delik açmak anlamına gelir.